

fins ara, tampoc no han estat capaços de resoldre institucionalment. L'any 1979, els aleshores presidents preautonòmics Josep Lluís Albinyana i Josep Tarradellas, en una reunió celebrada a Morella, van fer pública una inicial voluntat negociadora que els canvis polítics en els dos països es van encarregar molt prompte de frustrar.

En els primers anys de la dècada dels vuitanta, el diputat d'UCD per Castelló, Benjamí Casafit, reivindicà la continuació de les obres de construcció del canal i féu diverses preguntes i interpel·lacions als governs central i autònom sobre el particular. Per a Casafit, el problema és polític i demana una major concienciació popular i un seguiment continuat. «Es tracta d'una autèntica correguda de fons», ha afirmat a EL TEMPS en explicar els seus criteris.

Posteriorment, el Partit Socialista i la Coalició Popular, les organitzacions d'agricultors i altres instàncies, han reclamat, en una o altra ocasió, la vinguda de les aigües de l'Ebre necessàries per cobrir les exigències de reg i per fer possible la transformació de terres de secà aptes per al regadiu. Fonts de la Generalitat Valenciana han posat de manifest, però, que el canal Xerta-Càlig, tal com es planejà inicialment, té importants defectes, com ara de no haver comptat amb els recursos subterranis o no haver previst que les terres susceptibles de conversió al regadiu queden majoritàriament en cotes compreses entre els 150 i 200 metres, en les planes de Vinaròs i Torreblanca, a curta distància del canal previst, però per damunt del seu nivell.

Una de les persones més actives pel que fa a les gestions institucionals en aquest tema ha estat el governador civil de Castelló, Joaquim Azagra. Les seues entrevistes amb els governadors de Tarragona, i de Saragossa, amb el ministre d'Obres Públiques i amb diverses autoritats de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, s'han repetit sovint. Al maig de 1983, Azagra passà a formar part de la Comissió Permanent d'Aigües de l'Ebre.

El 26 de juny de 1984, les Corts valencianes aprovaven per unanimitat, a proposta del Grup Popular, una proposició no de llei que instava el Consell de la Generalitat a «recaptar del govern de la nació l'acabament de les obres del Canal de l'Ebre, tram Xerta-Càlig, i l'entrada en funcionament, d'acord amb les comunitats autònomes afectades».

«Uns recursos excedentaris?»

Aquesta proposició, de fet, inclou dos elements significatius: la voluntat d'acord amb les altres comunitats afectades i la referència al Pla Hidrològic de l'Ebre. En realitat, després de l'entrada en vigor de la llei d'aigües, que ha declarat la titularitat pública de l'aigua superficial i subterrània, la referència constant de l'administració per a la resolució de problemes com el

del canal de l'Ebre són els plans hidrològics de conca i el Pla Hidrològic Nacional, que haurà d'englobar-los. D'altra banda, en l'elaboració dels plans hidrològics es fa referència, en tot moment, a la necessitat de negociació entre tots els afectats.

I entre els afectats, la posició del govern aragonès, a més de posar per davant ete interessos de desenvolupament agrícola del seu territori, consisteix a mantenir la negociació dins l'àmbit de la unitat de conca. Precisament en aquest sentit, és important la recent incorporació —el passat dia 17 de març— de la Generalitat de Catalunya, a través del conseller d'Obres Públiques, Xavier Bigatà, a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, organisme del qual el Principat s'havia desvinculat durant la II República.

El Pla Hidrològic de l'Ebre, en definitiva, si aconsegueix incorporar tots els interessats a l'elaboració i supera la tendència a un ajornament «sine die», ha de ser la peça clau per al futur hidràulic i econòmic de les comarques riberenques. Una vegada redactat aquest pla, es podrà saber definitivament si els recursos hidrològics de la conca són suficientment excedentaris o no per a plantejar-se un equilibri dels dèficits de les conques limítrofes. El govern català i el govern valencià hi hauran de fer valer totes les cartes.

UN LLARG CONTENCIÓS

Tres governs, implicats

Els governs de Catalunya, el País Valencià i Aragó apareixen els més implicats en el llarg contenciós de l'aprofitament de les aigües de l'Ebre. Heus ací l'opinió dels responsables, pel que fa al tema, de cada executiu.

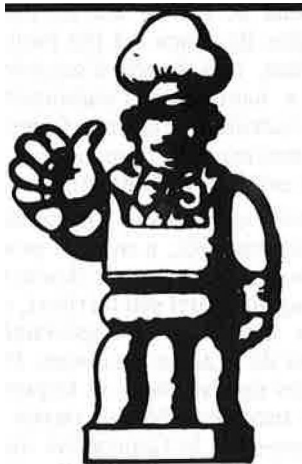
A. B.

Es tres governs autònoms més implicats en una possible solució al contenciós sobre l'aprofitament de les aigües de l'Ebre són, pel fet de mantenir els seus països projectes propis al respecte, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, El Consell de la Generalitat valenciana i la Diputació General d'Aragó.

La posició actual del govern valencià, expressada en diverses ocasions davant les Corts valencianes, és explicada a EL TEMPS pel conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport, Rafael Blasco, en els termes següents: «La conclusió del canal

Ebre-Millars és indispensable per a superar els dèficits hidràulics de la província de Castelló i aconseguir un equilibri que repercutesca favorablement tant per a la població afectada com per al desenvolupament econòmic d'aquestes zones del nord del País Valencià».

Per a Blasco, «serà el Pla Hidrològic Nacional i el seu desenvolupament reglamentari, així com la posada en marxa de la nova Llei d'Aigües, allò que farà possible la realització del transvasament». El conseller remarca «la insistència de la Generalitat davant l'administració central per aconseguir desbloquejar el projecte i que el transvasament siga inclòs en el futur Pla, «tasca que eixigeix un

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA

esforç per facilitar el camí —no exempt de fortes resistències— sobre la base de replantejar tècnicament el vell projecte i limitar la importació de recursos hídrics a les zones veritablement deficitàries, sense pretendre un efecte expansiu ni molt menys el perjudici de les zones de regadiu dominades pel canal».

D'altra banda, Andrés Cuartero, conseller de la Presidència en la Dipu-

lògic de l'Ebre, basat en la unitat de conca i que reculla totes les demandes aragoneses, no als transvasaments que comprometen recursos presents i futurs d'Aragó, no a la política hidràulica parcial que no contemple les solucions per a l'Ebre en el seu context global.

Pel que fa al Consell de la Generalitat de Catalunya, la més recent iniciativa en aquest tema ha estat la incor-

Conseller Blasco: «No pretenem un efecte expansiu».

tació General d'Aragó, ha declarat que «cap transvasament no ens privarà, en el present o en el futur, de les aigües que necessitem per al nostre regadiu». I Amador Ortiz, conseller d'Obres Públiques, ha manifestat a EL TEMS la necessitat que la participació en l'aprofitament d'aigües de l'Ebre «sigui en el marc del Pla hidrològic de l'Ebre, en una negociació entre les vuit comunitats autònomes afectades».

La posició del govern aragonès es pot resumir en els següents punts: sí a la transformació en regadiu de totes les terres possibles de la marge esquerra i dreta de l'Ebre, sí a la reserva per Aragó de cabals destinats a l'ampliació dels seus regadius, sí al Pla Hidro-

poració del conseller d'Obres Públiques, Xavier Bigatà, a la junta de govern de la confederació hidrogràfica de l'Ebre. El conseller ha declarat, en comentar aquesta iniciativa, que la seua presència en la junta de govern de la confederació «significa col·laboració, corresponsabilitat i solidaritat amb les altres comunitats autònomes per, entre tots, elaborar el futur pla hidrològic de l'Ebre».

La incorporació de Catalunya a la confederació ha estat rebuda amb satisfacció pel govern d'Aragó, el qual ha comentat que d'aquesta manera el Principat accepta la unitat de conca com a àmbit on resoldre els problemes de l'aprofitament de les aigües de l'Ebre.